

פרנסה, או שיעדיפו להביט עליו מרחוק, ולהעסיק את מוחם בחלומות אחרים.

עקרב

בני עקרב הם בעלי אינטואיציה וכוונת מאגני. הם, יותר משאר המזלות, נעזרים כל הזמן ביכולת הפסיכולוגית העמוקה הטבועה באישיותם. לפעמים אינם מודעים כנים להודות בקיום הנסתר, וזאת כנראה על-מנת להסתיר גם את התכונה המרכזית הזו, כפי שמנסים לשמור את שאר תכונותיהם בסודיות מוחלטת. מאחר שהם אחראים מאוד ומקדישים לעבודתם את רוב מירצם וזמנם, פעמים גם אם יחושו עניין ורצון להעמיק בנסתרת, לא ירשו זאת לעצמם — רק על-מנת שלא להתפור ולא לבזוז כוחות, הנחוצים להם בשאיפתם להצליח בעבודתם ובמשימות שאותן הם לוקחים על עצמם. בני עקרב, שיחליטו בכל-זאת להתמסר לעיסוקים מוזרים אלה, ילמדו אותם בצורה יסודית ביותר, ואף ינסו בעצמם לכתוב ספר, לבסס את הדברים ולבשר לעולם שהדברים הם לא מעל ולא מעבר... אלא כאן איתנו, כמו כל דבר אחר, שאותו ניתן לראות ולהוכיח.

קשת

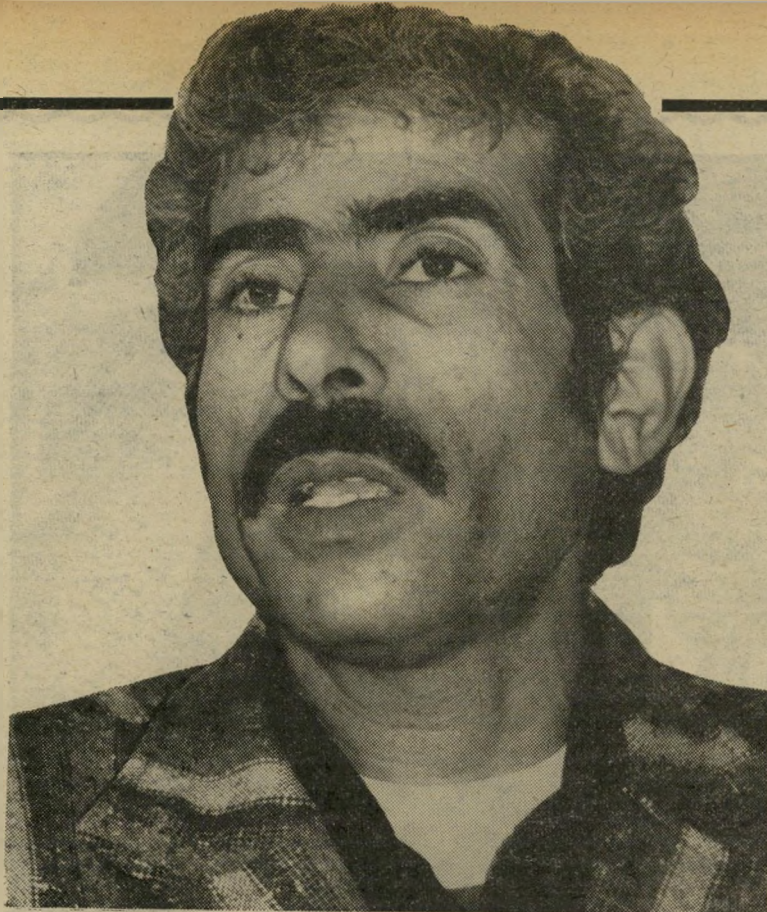
הקשתים אינם משתייכים לאלה ש-מחפשים תורה שעליה ניתן להישען, ושבה ניתן להאמין בעיניים עצומות. מאחר שהם אוהבים את הלימוד לשמו, הם ימצאו את עצמם לומדים גם תורות העוסקות בנסתרת. אם שולטים בהם כוונתם המשפיעים על האדם להימשך לתורות אלה, יהפכו הקשתים למאמינים, וכימעט קנאים לאותה תורה שבה יהיו עסוקים. אך מאחר שהם חיים בחיפוש תמידי אחר החופש, ומוחדים להעצר על המקום, גם הרחבת-האופקים נכללת בתנועה הבלתי-פוסקת המאפיינת אותם. לכן לא ידבקו בתורה אחת לזמן ממושך, ויעדיפו לחקור וללמוד שטחים נוספים ומעניינים.

גדי

בגדיים קיים הפרדוקס הבולט ביותר, כאשר מדברים על אסטרולוגיה, או על כל תורה מסוג זה. קודם כל הם מכריזים זים שאלה הן שטיות, והם, האנשים המעשיים, אינם מאמינים בכלל ההבל הזה. אך העוצמה, הלהט וההתנגדות שיש לגדיים לכל זה, מעוררים חשך ואומרים דרשני. כל מי שעוסק במיסטיקה יודע, שבו גדי, אחרי שנתחו את אופיו, אישיותו, עברו, ועתידו, נהפך מאמין וקנאי למיסטיקה. וזאת רק במידה וההיכרות שלהם עם שטחים אלה נעשתה על-ידי אדם המתמצא בתורת הנסתר ומדויק בניתוח אופיים. המצוינות מראה שרבים העוסקים בתורת-הנסתר משתייכים לבני מזל גדי. נוסף טרדמסר בעצמו ובכבודו, שכידוע היה המדהים מכולם, שייך אף הוא למזל זה. לא נותר אלא לחכות עד שיקום אחד מאלה, ויטביר לכולנו מהי ההתייגדות הראשונית, החריפה, ואיך היא נהפכת ברגע לאמונה עיוורת לכל הקשור בנסתרת.

דלי

את יחסם של בני דלי למיסטיקה-ולכל מה שקשור לכך לא קל להסביר. מאחר שהם משתייכים למזלות האוויר, מצפים שהיו שכלים, וינתחו כל דבר בצורה הגיונית. אך הכובד העיקרי השוי לט במזלם — אוראנוס — הוא, הכוכב של האסטרולוגים. לכן ברור מתוך כך, שבני דלי נמשכים במיוחד לאסטרולוגיה, אך גם מתורות אחרות לא ימשכו ידם. הם בעלי אינטואיציה חזקה, ולמעשה אין להם צורך ללמוד הרבה על הדברים שמעל. הם יודעים וחשים את הדברים גם מבלי שמישהו ילמדם מהם. התנהגותם המוזרה לפעמים, וגישהם השונה ממחשיבים את היותם מושפעים מדברים אחרים, שלבני שאר המזלות קשה אף להבין מהם. מה שברור הוא, שכאשר בן דלי יתמסר לאסטרולוגיה, הוא יהיה ללא-ספק בין האסטרולוגים המצטיינים, בעלי החזון והיכולת לראות נכונה גם את הדברים העתידיים להתרחש בעולם.

..אני לא רוצה

להסית, אני רק

רוצה לצייד! אומר

הצעיר מכפר

קאסם ששום בית

דפוס לא רצה

להדפיס את ציוריו

הקורבן האחרון

כפר קאסם
הרוגי כפר-קאסם, שנבחבו על-ידי חיילי מישמר הגבול ב-1956, בכניסה לכפר, כשלא ידעו על העוצר שהוטל באזור. בידם עלה זית, כסמל השלום. הדמעות מסמלות את כאב מישפחות החללים.

פועלים ופועלות ערביים מכפר-קאסם. שחורו מן העבודה מבלי שידעו שהוטל עוצר בסביבה. הייתי ילד קטן. אבל כנראה שתקופת המעצר בכלא חידדה את החושים האמנותיים שלי, ומראות מן ה-עבר הרחוק ומן ההווה התחילו להצטייר אצלי בעירבוביה.

הנה, קראתי לא מזמן על שביתת-הר-עב שערכו האסירים הפוליטיים בכלא נפחא ועל מותם של שניים. אחד מהם היכרתי באופן אישי. זה היה באחד מבי-תייכלא שבהם עברתי. בתוך הכלא היה לנו גורל משותף. בשבילי הוא היה כר אדם, וכך התייחסתי אליו. בלי שום קשר למה שעשה. הוא שילם את המחיר. נוצר בינינו קשר אנושי. כשמת, ציירתי את הציור על כלא נפחא.

היום אני עובד למחייתי כספר, מקי

האשה הכבולה
אשה ערביה שצייר הצייר, כשזייה ורגליה כבולות בשלשלות ברזל וידיה מונפות אל השמש, המסמלת את החופש. "אני נגד כל דיכוי", מצהיר הצייר. ידי הערביה פצועות מעבודה.

לום אחד עמדתי במרכז כפר-קאסם, ליד דוכן הפלאפל שלי. כשלפתע באו אנשי מיסטרדה. שאלו אותי: "אתה עבד סולימאן אברתמאם?" עניתי בחיוב. אמרו השוטרים: "תראה לנו את הבית שלך. אתה עצור!" על מה עוצרים אותי, והם ענו לי שאני מסוכן לביטחון המדינה, ולא פירשו. אחר-כך הודיעו לאמא שלי שלא תחפש אותי, כי אני במעצר. הדבר קרה לפני תריסר שנים. ואני זוכר את זה כאילו קרה היום. התגלגלתי לבית-מעצר אחד לשני במשך 22 חודש ללא מישפט. אמרו לי שנצטרתי כמסוכן לציבור, על-פי חוקי החירום המנדטורי. ריים. מעצר מינהלי קראו לזה. במשך השנתיים עברתי חקירות משפילות וייסורי רים נפשיים שאין לתאר אותם במילים. לבסוף שיחררו אותי — מחוסר הוכחות.

מאת
עבד אבו-חמאם
כפי שסופר ב"העולם הזה"